

Забидий / ВАХИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 1714-ҳадис

1714/4747 - عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ هِلَالَ بْنَ أُمَيَّةَ قَذَفَ امْرَأَةً عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِشَرِيكِ بْنِ سَحْمَاءَ، فَقَالَ النَّبِيُّ: الْبَيْنَةُ أَوْ حَدْدٌ فِي ظَهْرِكَ. فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِذَا

رَأَى أَحَدُنَا عَلَى امْرَأَتِهِ رَجُلًا يَنْطَلِقُ يُلْتَمِسُ الْبَيْنَةَ، فَجَعَلَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: الْبَيْنَةُ وَإِلَّا حَدْدٌ فِي ظَهْرِكَ. فَقَالَ هِلَالٌ: وَالَّذِي بَعْثَكَ بِالْحَقِّ إِنِّي لَصَادِقٌ، فَلَيَتَرَأَّسَ اللَّهُ مَا يُبَرِّئُ ظَهْرِيِّ مِنَ الْحَدِّ، فَتَرَأَّسَ جَبْرِيلُ، وَأَتَرَأَّسَ عَلَيْهِ: (وَالَّذِينَ يَرْمُونَ أَزْوَاجَهُمْ) فَقَرَأَ حَتَّى بَلَغَ (إِنْ كَانَ مِنَ الصَّادِقِينَ). فَانْصَرَفَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأَرْسَلَ إِلَيْهَا، فَجَاءَهُ هِلَالٌ فَشَهَدَ، وَالنَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ أَنَّ أَحَدَكُمَا كَاذِبٌ، فَهَلْ مِنْكُمَا تَائِبٌ؟» ثُمَّ قَامَتْ فَشَهَدَتْ، فَلَمَّا كَانَتْ عِنْدَ الْخَامِسَةِ وَقَوْهَا وَقَالُوا: إِنَّهَا مُوجَبَةٌ. قَالَ ابْنُ عَبَّاسٍ: فَتَلَكَّأَتْ وَنَكَصَتْ، حَتَّى ظَنَّا أَنَّهَا تَرْجِعُ، ثُمَّ قَالَتْ: لَا أَفْضَحُ قَوْمِي سَائِرَ الْيَوْمِ، فَمَضَتْ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِصُرُوهَا، فَإِنْ جَاءَتْ بِهِ أَكْحَلَ الْعَيْنَيْنِ، سَابِعَ الْأَلْيَيْنِ، حَدَّلَ السَّاقَيْنِ، فَهُوَ لِشَرِيكِ بْنِ سَحْمَاءَ. فَجَاءَتْ بِهِ كَذَلِكَ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَوْلَا مَا مَضَى مِنْ كِتَابِ اللَّهِ لَكَانَ لِي وَهَا شَأنٌ.

1714.4747. Ибн Аббос розияллоҳу анҳумодан ривоят қилинади:

«Ҳилол ибн Умайя Набий соллаллоҳу алайҳи васалламнинг ҳузурларида ўз аёлини Шарик ибн Саҳмо билан зино қилганликда айблади. Шунда Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Далил ёки орқангга ҳадд», дедилар. У: «Эй Аллоҳнинг Расули, агар бирортамиз аёлининг устида бир кишини кўрса, далил қидириб юрадими?» деди. У зот: «Далил, йўқса орқангга ҳадд», деявердилар. Ҳилол: «Сизни ҳақ ила юборган Зотга қасамки, мен рост гапиряпман. Аллоҳ менинг орқамни ҳаддан оқлайдиган нарсани албатта нозил қиласди», деди. Шунда Жаброил тушиб, у зотга «Ўз жуфтларини (зинода) айблайдиганлар...»ни нозил қилди ва «...агар у ёлғончилардан бўлса»гача ўқиди.* Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам фориғ бўлдилар-у, аёлга одам юбордилар. Ҳилол келиб, гувоҳлик берди. Набий соллаллоҳу

алайҳи васаллам: «Албатта, Аллоҳ биладики, икковингиздан бирингиз ёлғончисиз. Тавба қиласиганинг борми?» дедилар. Шунда аёл туриб, гувоҳлик берди. Бешинчисига келганида уни тўхтатиши ва: «Буниси (азобни) вожиб қиласи», дейишиди. У (гапдан) тутилиб, тисарилиб қолди. Ҳатто биз уни энди қайтса керак деб ўйладик. Шунда у: «Қавмимни бундан кейин ҳам шарманда қилмайман»,* деди-да, давом этди. Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Уни кузатинглар, агар у қоракўз, думбалари кенг, болдирлари биққи (бола) туғса, у Шарик ибн Саҳмоники бўлади», дедилар. У уни ўшандай туғди. Шунда Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам: «Агар Аллоҳнинг Китобида ўтган нарса бўлмаганида, мен билан у аёл ўртасида бир иш бўлар эди»,* дедилар».

* Бу ерда Нур сурасининг 6 ва 7-оятлари назарда тутилган.

* Қавмимни маломатга қўймаслик учун шу кунгача айбни тан олмадимми, энди буёғига ҳам қавмимни шарманда қилмайман, демоқчи.

* Аллоҳ таолонинг «Мулоъана қилган аёлга ҳадд йўқ» деган ҳукми бўлмаганида, бу аёлга ҳаддни жорий қилган бўлар эдим, демоқчилар. Бу билан Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам аёлнинг зино қилгани аниқ эканига ишора қилмоқдалар.

Манба: hadis.islom.uz

